

Vršovice 23.1.2011

Pozdrav: Milé sestry, milí bratři, shromáždili jsme se ve jménu Pána Ježíše Krista, abychom vzdávali Bohu chválu a dík, abychom mu vyznávali své viny, abychom prosili za sebe i za druhé, abychom hledali nové poznání Boží lásky a očekávali na Jeho slovo, které z milosti proměňuje lidské životy. Amen.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Kéž je nám Bůh milostiv a dá nám požehnání, kéž nad námi rozjasní svou tvář! Ať je známa na zemi tvá cesta, mezi všemi pronárody tvoje spása! Kéž ti, Bože, lidé vzdají chválu, kéž ti vzdají chválu všichni lidé! Bůh nám dává svoje požehnání. Necht' se ho bojí všechny dálavy země!

Ž 67,2-4.8

Píseň: 136 sl.1-2.9-15.20-23

Modlitba: Pane, přicházíme a děkujeme, že sis nás zavolal. Děkujeme, že Tvé Slovo proniká do našich životů, do našich slabostí a nadějí, do naší lásky i nenávisti. To všechno Ti dnes chceme odevzdat. A děkujeme, že dnes znovu smíme naslouchat ujištění, že na to všechno nejsme sami, že nemusíme vzdávat život, ale naopak se smíme těšit z toho, že jsi poslal svého Syna, Ježíše Krista, aby nám jej nabídl. Život plný Tvých darů, plný jistoty, že Ty jsi živý Bůh, který nás provází a otevírá nám oči pro naše blízké i ty, které neznáme, kteří jsou daleko.

Dnes zvlášt' Ti chceme poděkovat, že nás zveš ke svému stolu. Že budeme v tomto společenství smět prožít naději, kterou otevíráš pro nás i pro celé své stvoření.

Amen.

Slovo dětem:

Píseň ze Svítá: S 125

Čtení: Mt 4,12-23

Píseň: 314

Text: Ř 2,4

Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce.

Naplnilo se proroctví proroka Izajáše: „Lid, který bydlí v temnotách, uvidí veliké světlo.“ Ovšem my nemůžeme příliš rychle utéct z té první poloviny věty. „Lid, který bydlí v temnotách.“ Zní to děsivě, tento výrok z 9. kapitoly proroctví proroka Izajáše. Představujeme si, co všechno se

v Božím lidu muselo být, že jej prorok tak tvrdě hodnotí. Co to bylo za život? Jsme ještě v první části knihy Izajáš, lid ještě není v zajetí. Co to bylo za temnoty? A ono vlastně o nic výjimečného nešlo. Slovo mluví o situaci, která vznikla zcela nenápadně - lidé prostě přestali být lidmi. Tak nějak krůček po krůčku.

Kdyby se vám dostala do ruky kniha Franze Werfela „Bleděmodré ženské písmo“, ujišťuji vás, že od ní neodtrhnete oči dřív, než ji dočtete. Vtáhne vás do života ve Vídni před 2. světovou válkou, v době stupňující se agrese vůči židům. Do života člověka, který rozhodně není zlý a špatný. Žije v klidu a spokojeně a najednou dostane dopis. Jeho láska z mládí prosí o pomoc pro svého syna. Prosí o „milost“ v biblickém slova smyslu. Milost jako pomoc ve vztahu dvou lidí. Ale - ta žena byla židovka a muž byl vysokoškolský profesor. Kniha plná váhání a hledání sama sebe. Rozhodnutí, které rozkrývá život. „Lid, který sídlí v temnotách.“

Bylo to rozhodnutí, které s sebou neslo riziko. Tak, jako v každé totalitě. Znam to, bál jsem se v mnoha situacích a rozhodoval se proto často špatně.

Jsme tedy už ve světle? Byly to ty vnější okolnosti, které nás ničily? Už se rozhodují bez obav a beze strachu? Tuto iluzi jsem už ztratil nejen já. Je tu stále tlak, nenápadný, plíživý, tlak, který nás nutí být loutkami a ne osobnostmi. Ten stejný tlak touhy po klidném životě, kterému marně vzdoroval hrdina Werfelovy knihy, mě nutí zavírat oči a nezasahovat do věcí, které vypadají tak vzdáleně a nejistě. A tak mlčím a znovu uhýbám před problémy jako ekologická krize, které v plné síle dopadnou až na generace mých dětí a jejich dětí. Strach, únava, rezignace, které se pomalu vkrádají z velkých věcí do věcí každodenních. Milost se vytrácí ze vztahů. „Lid, který sídlí v temnotách.“

Najednou přicházíme na to, že to ne vnější okolnosti, ale náš pohled víry je základem celého zádrhelu, všech problémů v nás i kolem nás. Pohled víry, který v mnohém koresponduje s pohledem našeho okolí. Jako bychom neměli co nabídnout. Těm, kteří nerezignovali na snahu o život a nejsou spokojeni se svojí existencí stínů, mám-li použít tvrdý obraz z dětské knihy Michaela Endeho „Děvčátko Momo a ukradený čas“.

Dlužíme svědectví o Bohu. Ne o Bohu s frázovitými, neosobními nálepkami nekonečný, všemohoucí, všudypřítomný, které vedou ke zmatku v pohledu na svět kolem nás a k logickému odmítnutí víry v Boha. Dlužíme svědectví o živém Bohu Izraele, o jehož činech jsme zpívali v úvodní písni. Boha,

který vyvedl svůj lid z Egypta a dovedl jej do zaslíbené země a ke kterému volal žalmista jako k Bohu milosti a slitování. Tedy k Bohu, který je v osobním vztahu ke svému lidu i ke každému jednotlivci, slyší a není lhostejný. Přichází za slabými, poníženými, nemocnými – za všemi, kteří touží po milosti a volají po ní.

To podtrhuje Ježíš z Nazareta. On je naplněním této biblické linie svědectví, ukazuje, že Pán Bůh vstupuje do našeho rozhodování, přichází k nám až na dotek. To je to „světlo v temnotách“ – Ježíšova zvěst „Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské.“ Na jiném místě evangelista říká, že kázal „evangelium království“, tedy tu dobrou zprávu o živém Bohu. Toto evangelium všechno mění, obrací. Obrací se i náš život. Přichází pokání.

Milosrdný Bůh svou milostí obrací náš život k milosrdenství. Proměňuje strach, který vede k tvrdosti a odsouzení a lhostejnosti v pohled milosrdenství. O tom mluví apoštol Pavel v našem dnešním textu. V první kapitole listu do Říma najdeme vypsanou všechnu kritiku a znechucení zbožných lidí nad tím, co se v Římě děje. Kdo by se k této kritice a odsouzení nepřidal? To přece ani jinak nejde! Ale Pavel zcela otáčí a ukazuje, že toto není cesta. Že je možné přistupovat jeden k druhému jinak, než se slovy soudu na rtech. Je možná cesta naslouchání a hledání těch, kteří touží po milosti. Je možný takový život. Je možné se těšit ze života. Je možné, aby existovala odpovědnost a vztahy naplněné pomocí a odpuštěním. Je to možné, protože Bůh není onen pojem z myšlenkových konstrukcí s nálepkou vševědoucí, všemohoucí, nekonečný, ale je to Otec, Bůh Izraele a Ježíše z Nazareta.

Toto svědectví dlužíme. Ale biblické slovo, slovo, které takto proměňuje životy, není něco, co by se pouze vyprávělo a čemu by se pouze naslouchalo. Nestačí ho číst nebo si ho předčítat. Jakkoliv je mocné, výbušné jako slovo apoštola Pavla. Toto lidské, biblické slovo, vyrůstá ze Slova Božího, z Božího dění. Tak, jak o tom mluví Ježíš ve shrnutí své zvěsti: „Čiňte pokání neboť se přiblížilo království nebeské“. Tady se něco děje. „Milost, dobrotivost Boží, tu rozhýbává dění, aby tě vedla k pokání, k obratu.“

A my máme do tohoto dění vstoupit. Tak, jako ti rybáři tehdy v Kafarnaum na břehu Genezaretského jezera. Ti to udělali a s touto jejich odpovědí, pokáním, začalo vznikat něco nečekaného a nového. Ani oni tehdy ani my dnes nedokážeme odhadnout, co to vlastně vzniká. Ani v našem sboru to

nemůžeme nijak propočítat a určit. Vstupujeme do společenství poutníků, těch, kteří berou vážně, že tím určujícím v tomto světě nejsou představy mocných ani konzumní tlak společnosti ani smutek a beznaděj, ale živý Bůh, Bůh Izraele a Otec Ježíše z Nazareta, našeho Spasitele. K úžasu všech, kteří dobře vědí, jak často sešla na scestí, vzniká církev - aby následovala a svým životem svědčila o tom, že v Ježíši Kristu přichází království nebeské a proměňuje náš život. To si chceme připomenout i dnes kolem jednoho stolu, kde On je naším hostitelem. Tím, který nám otevře srdce pro život, do kterého patří druhý člověk, do kterého patří dar stvoření. A my najednou uvidíme, že stojí za to tu být, beze strachu děkovat za to, co jsme prožili a těšit se na každý nový den. S jeho dary i nároky. Amen.

Píseň: 166

Vyznání vin: Pane Bože, přicházíme k Tobě, a děkujeme za Tvé pozvání. Děkujeme, že nás učíš přijímat naději v možnosti vyznání toho, co jsme v životě pokazili. Přijmout naději obrácení tak jako ti rybáři kdysi v Kafarnaum. A tak přicházíme a chceme Ti odevzdat všechno, co nás trápí, čím jsme ublížili i zlobu, když někdo ublížil nám.

Pane, chceme vyznat všechno, co nás odděluje od Tebe i od druhých lidí. Chceme vyznat svůj hřích. Potvrďme, bratři a sestry, své vyznání hlasitým: Vyznáváme.

Předstupujeme před Tebe s nadějí na odpuštění pro milost Tvého Syna Ježíše Krista, který za nás zemřel a pro nás je živ. Věříme v moc jeho smrti a vzkříšení. Potvrďme hlasitě: Věříme.

Pamětlivi toho, že Bůh v Kristu odpustil nám, odkládáme nyní všechn hněv i výčitky a odpouštíme těm, kdo nám ublížili. Vyznejme to hlasitě pro lásku Kristovu: Odpouštíme.

Slovo milosti: Hospodin praví: Pro mě je každý z vás jedinečný, každý z vás je vzácný bohatstvím. Ať vše, co vám činí zle a co vás trýzní, je smazáno a ať se před vámi otevřou nové možnosti.

Neboť tak Bůh miloval svět, že syna svého jednorozeného dal, aby žádný, kdo v něho věří nezahynul, ale měl život věčný.

Pozdravení pokoje: Smíme přijmout tuto Boží milost, kterou nás nyní

obdarovává a smíme si navzájem podat ruce na znamení odpuštění, bratrství a jednoty Kristova lidu a pozdravit jeden druhého se slovy: Pokoj tobě.

Píseň: 613

Eucharistická modlitba:

Pane, chceme Ti vzdávat díky,
 protože nás neustále voláš
 k Tvému životu, který jsi pro nás připravil.
 Ty, Bože lásky a slitování,
 nám neúnavně nabízíš své odpuštění a zveš hříšného člověka,
 aby se úplně odevzdal Tvé dobrotě.
 Nevzdáváš se, ačkoli Tvou smlouvu s námi stále porušujeme;
 skrze svého Syna Ježíše, našeho Pána,
 jsi mezi lidstvem a sebou vytvořil nový svazek -
 tak pevný, aby jej nic nemohlo rozbít.
 A tak nyní, když Tvé stvoření
 žije v této době zmatku a nejistoty,
 dáváš svému lidu v Kristu možnost,
 aby znovu ožil, když se obrátí k Tobě,
 a aby sloužil všem,
 když se plně oddá svatému Duchu.
 Plni obdivu a vděčnosti
 se proto chceme připojit
 k nesčetným hlasům v nebi,
 abychom vyjádřili Tvou lásku
 a svou radost ze spásy v Kristu
 a voláme:

Svatý, svatý, svatý jsi, Hospodine zástupů, plná jsou nebesa i země Tvé slávy. Požehnaný, který přicházíš ve jménu Páně. Hosana na výsostech.

Slova ustanovení: Poslyšte slova ustanovení svaté večeře Páně: „Já zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v tu noc, v kterouž zrazen jest, vzal chléb a díky činiv, lámal a řekl: Vezměte, jezte, to jest tělo mé, kteréž se za vás láme. To čiňte na mou památku. Takž i kalich, když povečeřel, řka: Tento kalich je ta nová smlouva v mé krvi. To čiňte, kolikrát koli pítí budete, na mou památku. Nebo kolikrát byste koli jedli chléb tento a z kalicha toho pili, smrt

Páně zvěstujete, dokud nepřijde."

(1K 11,23-26)

Apoštolské vyznání: Chceme se touto svátostí posilnit ve víře. Nejen sami pro sebe, ale v jednotě církve Kristovy, ve společenství s křesťany všech generací a národů. Vyznejme tedy spolu s nimi slovy Apoštolského vyznání víry:

Sbor: Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, i v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontským Pilátem, byl ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé. Věřím v Ducha svatého, v svatou církev obecnou, svatých obcování, hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení a život věčný.

Amen.

Píseň: Při vysluhování svaté večeře Páně Budeme společně zpívat píseň 308, 461

Pozvání: Hospodin řekl svému lidu: Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě přivedl z egyptské země. Otevři svá ústa, naplním je. Dnešní den je zajisté svatý našemu Pánu. Netrapte se! Radost z Hospodina bude vaší záštitou. I my se smíme nyní odvážit přistoupit ke stolu, který je pro nás připraven.

Přijímání: Společenství těla Kristova.

Společenství krve Kristovy.

Propouštění:

Nechť Pán dá bohatě růst vaší vzájemné lásce i lásce ke všem. 1Te 3,12

Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se! Fp. 4,4

Ten, od něhož je to svědectví, praví: "Ano, přijdu brzo." Amen, přijď, Pane Ježíši! Zj. 22,20

Píseň: 551 Tys na mne myslil dřív

Přímlovná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Jen zmlkni před Bohem, duše má, vždyť on mi naději vlévá. Jen on je má skála, má spása, můj nedobytný hrad, mnou nic neotřese. Má spása a sláva je v Bohu, on je má mocná skála, v Bohu mám útočiště. Lide, v každý čas v něho doufej, vylévej před ním své srdce! Bůh je naše útočiště.

Ž 62,6-9

Požehnání: Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. Amen.

2K 13,13

Píseň: 487 Amen, Otče, rač to dáti